

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS
HET DERDE TESTAMENT

HET 'BEELD VAN HET DIER' EN 'GODS BEELD'

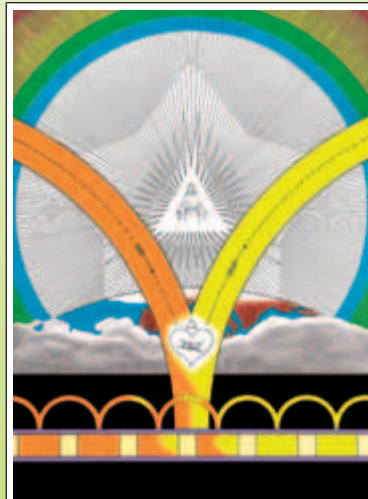
door: Martinus

en

UIT HET BOEK: *Martinus, zoals wij hem ons herinneren*

ALF LUNDBECK

fabrikant

HET SYMBOOL OP DE VOORKANT

Het symbool op de voorkant – “de volmaakte mens naar Gods beeld, als zijn gelijkenis” (Gen. 1:26) – toont ons het volmaakte gedrag of “het toekeren van de linkerwang, als we op de andere geslagen worden” (Matth. 5:39).

Onderaan op het symbool wordt de ontwikkeling van het dier (oranje) naar de volmaakte mens (geel) getoond. De rechthoekige, oranje gebieden symboliseren onze fysieke aardse levens van geboorte tot dood. De daartussen gelegen kleinere, witgele gebieden tonen dat we ons tussen de fysieke aardse levens in in de geestelijke werelden bevinden. Na ieder verblijf in deze geestelijke werelden begint een nieuw aards leven, gebaseerd op de eigenschappen en aanleggen die we tijdens de voorafgegangene aardse levens ontwikkeld hebben. De oranje en gele bogen laten zien dat ons lot een resultaat van ons eigen denken en handelen in onze voorafgegangene en ons huidige aardse leven is.

De grote oranjeleuige boog die van links naar rechts naar het midden loopt, symboliseert een onaangename of zogenoemde ‘slechte’ handeling die tegenover iemand begaan wordt. Deze handeling wordt met vriendelijkheid en begrip beantwoord, wat hier met het hart en de gele boog gesymboliseerd wordt. Het symbool toont zodoende de gehele inwijding van de volmaakte mens in het lots- en levensmysterie, zijn inzicht in het eeuwige leven, in de ontwikkeling en de wet van het lot: “Wat je zaait, zul je oogsten” (Gal. 6:7). Door deze eeuwige wet leren we allemaal tussen goed en kwaad te onderscheiden. We worden volmaakt en worden “de ware mens naar Gods beeld, als zijn gelijkenis”. Voor een uitgebreidere verklaring zie *Het Eeuwige Wereldbeeld II*, symbool nr. 23.

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift *KOSMOS* wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus, dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren.

Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: *HET DERDE TESTAMENT*. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is.

Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarheden in de vorm van logische gedachtereeksen wil leren begrijpen.

Het ‘beeld van het dier’ en ‘Gods beeld’

door: Martinus

Het verschil tussen een ‘dier’ en een ‘mens’ wordt door onvolmaakte mensen meer beoordeeld naar het organisme of lichaam dan naar de mentaliteit en het gedrag

Op de aardse continenten, in haar oceanen en atmosfeer ontplooit zich een veelvoud aan leven. Het leven maakt zich kenbaar door manifestatie of schepping. Deze onthult weer bewustzijn en het hieruit voortvloeiende gedrag. Het gedrag is het fundamentele kenmerk aan de hand waarvan we de psychische en geestelijke capaciteit van de levende wezens kunnen beoordelen. Deze capaciteit wordt door de mensen echter nog niet in bijzondere mate beoordeeld aan de hand van het gedrag van de wezens maar meer vanuit hun lichaam of organisme. Vanuit deze lichamelijke beoordeling maken ze een sterk onderscheid tussen ‘dieren’ en ‘mensen’. Daardoor krijgen ze een uiterst onvolkomen beoordeling van de mensen.

Het is verkeerd om te denken dat het levende wezen een waar ‘mens’ geworden is, omdat het het huidige mensenlichaam gekregen heeft

Het is waar dat het menselijke fysieke lichaam sterk verschilt van de lichamen van de dieren. Het is echter heel verkeerd om te denken dat

het levende wezen een waar ‘mens’ geworden is, omdat het een menslichaam gekregen heeft. Het lichaam van de aardse fysieke mens is zelfs niet eens het lichaam van de ware mens. Kosmisch gezien verschilt het lichaam van de huidige fysieke mens alleen hierin van het dierenlichaam, dat het een werktuig is waarmee het dier zich kan ontwikkelen tot het een waar mens is. Als het dat doel bereikt heeft, heeft het dat grove fysieke lichaam niet meer nodig voor zijn manifestatie. Het kan zijn gedrag dan op een heel andere manier openbaren, namelijk door materialisatie en dematerialisatie. Het hoeft dan niet meer door vrouwen gebaar te worden of een stervensproces door te maken. Maar zover hebben de mensen op aarde zich nog niet ontwikkeld. Wat ze wel bereikt hebben is dat ze ‘mensen’ genoemd worden. Zoals eerder vermeld, kunnen de mensen echter verre van ware mensen zijn, ook al hebben ze de naam ‘mens’ gekregen.

De mens ‘naar Gods beeld, als zijn gelijkenis’ is hetzelfde als de mens naar Gods gedrag

Wat is dan een ‘mens’? Het eigenlijke begrip mens is de benaming voor de wezenstoestand die het doel van de ontwikkeling van alle levende wezens is. Dat doel nu is in de bijbel beschreven als ‘Gods beeld, als zijn gelijkenis’ (Gen. 1:26-27). Gods beeld is hetzelfde als Gods gedrag. Gods gedrag kunnen we leren kennen door middel van alle schepingsprocessen in de natuur. Omdat deze processen volgens de kosmische analyses stuk voor stuk in hun eindresultaat altijd een vreugde en zegen voor levende wezens zijn, is Gods gedrag dus hetzelfde als de absolute liefde. De volmaakte mens naar Gods beeld is dus een wezen dat uitsluitend een vreugde en zegen voor levende wezens is. Het straalt het licht, de warmte en de wijsheid van de liefde naar alles en iedereen uit. Alleen op die manier kan het ‘naar Gods beeld, als zijn gelijkenis’ zijn. Naar die maat gemeten zijn de aardse mensen nog heel ver af van ware of volmaakte mensen te zijn.

Het ‘dierlijke’ in de mentaliteit en het gedrag van de onvolmaakte aardse mens

Als de aardse mensen echter geen ‘mensen’ zijn, wat zijn ze dan? In de bewustzijnsgebieden en gedragingen waarin ze niet ‘menselijk’ zijn, kunnen ze niet anders dan ‘dierlijk’ zijn. Ze zijn dan alleen een vreugde en zegen voor zichzelf min of meer ten koste van anderen, van hun nood en lijden. Omdat deze zegen echter onvermijdelijk in hun huidige leven of komende levens een vloek voor hen zelf wordt sturen ze hun gedrag dus in den blinde. Ze sturen rechtstreeks aan op de komende gevolgen van die ongelukken en dat leed dat ze met hun egoïstische gedrag anderen aandoen. En geven de mensen heden ten dage niet op grote schaal toe aan juist dit dwaze, ongeluk brengende gedrag?

Is het niet zo dat mensen tegen andere mensen liegen, andere mensen bedriegen, andere mensen onderdrukken, pijnigen en pesten, andere mensen martelen, vermoorden en doodslaan, andere mensen verachten, over hen roddelen, afgunstig en jaloers op andere mensen zijn, andere mensen haten, hen honen en bespotten, andere mensen beroven en plunderen en broodnijd koesteren ten opzichte van andere mensen. De mensen vagen met verschrikkelijke helse wapens andere mensen en hun steden en cultuurschatten weg, de mensen hebben hun vermogen om andere mensen te vermoorden, te doden en te vernietigen miljoenen malen vergroot.

Hoe kan er in zo’n samenleving vrede, sympathie en vreugde onder de mensen komen? Zijn de mensen door dat gedrag niet juist in oorlog met andere mensen, is niet iedereen in oorlog met iedereen? Hoe zou het ook anders kunnen? Hoe denken al deze mensen over het principe om een vreugde en zegen te zijn voor alles waar ze mee in aanraking komen? Is het niet zo dat ze niet naar de mensheid willen kijken vanaf dat hoge kosmische stadium, dat een volledig overzicht geeft over de situatie van de mensheid? Maar als ze de situatie van de mensheid niet vanaf dat stadium willen zien, hoe zullen ze dan de andere grote verschijnselen kunnen zien die de oplossing van het levensmysterie mede onthullen en alleen vanaf dit hogerliggende stadium gezien kunnen worden?

Als het dier doodt en als de mens doodt – als het dier het vlees van andere levende wezens eet en als de mens het vlees van andere levende wezens eet, en zo meer

Dat de mentale sfeer van de mensen verwant is aan die van de dieren, kunnen we niet ontkennen. Dieren doden ook andere dieren. Dieren zijn ook jaloers of afgunstig op andere dieren. Dieren kunnen zich ook camoufleren en andere dieren voor de gek houden. Dieren zijn egoïstisch en zijn op hun eigenbelang gericht ten aanzien van andere dieren. Als een dier een levend wezen doodt en als een mens een levend wezen doodt, wat is dan het verschil tussen een mens en een dier? Als een dier van het vlees van andere levende wezens leeft, en als een mens van het vlees van andere levende wezens leeft, wat is dan het verschil tussen een mens en een dier? Als een dier een ander levend wezen haat en vervolgt, en als een mens een ander levend wezen haat en vervolgt, wat is dan het verschil tussen een mens en een dier? Als een dier jaloers of afgunstig op een ander levend wezen kan worden, en als een mens jaloers en afgunstig op een ander levend wezen kan worden, wat is dan het verschil tussen een mens en een dier? Als dieren paren en jongen werpen, en als mensen paren en kinderen krijgen, wat is dan het verschil tussen een mens en een dier? Als dieren hun jongen met pijn moeten baren, en als mensen hun kinderen met pijn moeten baren, wat is dan het verschil tussen een mens en een dier? Als dieren strijd moeten leveren voor hun dagelijks brood, en als mensen strijd moeten leveren voor hun dagelijks brood, wat is dan het verschil tussen mensen en dieren? Als dieren in oorlog met elkaar leven en als mensen in oorlog met elkaar leven, wat is dan het verschil tussen mensen en dieren?

Ik kan niet zien dat er een verschil bestaat. Een moord is immers een moord, haat en vervolging zijn haat en vervolging, jaloezie en afgunst zijn jaloezie en afgunst, ongeacht wie deze verschijnselen veroorzaken. Of diegene een mensenlichaam heeft of een dierenlichaam, dat verandert de aard van deze handelingen natuurlijk niet. Die aard is dierlijk. En die wordt niet menselijk, omdat een ‘mens’ zo’n handeling uitvoert, maar die ‘mens’ wordt wel dierlijk, als hij zich zo gedraagt. We zien hier dat het er een mens niet van vrijwaart om een

‘dier’ te zijn, ook al heeft hij een ‘mensenlichaam’. Als iemand als mens op dezelfde manier leeft als een dier, is hij met dat gedrag geen mens maar een dier. Leven met het gedrag van een dier betekent leven naar het ‘beeld van het dier’. Het ‘beeld van het dier’ is het tegenovergestelde van ‘Gods beeld’.

De mensen hebben God naar het beeld van het dier gevormd

De mensen moeten leren begrijpen dat ze geen ‘mens’ zijn in de gedachtesferen die hen laten haten en vervolgen, die hen oorlog laten voeren, die hen van het vlees van andere wezens laten leven en maken dat ze hun omgeving meer of minder angst, verdriet en zorgen bezorgen.

Ofschoon de mensen dus min of meer naar het beeld van het dier leven, is er wel een verschil tussen een mens en een dier. In de mens zijn allang nieuwe vermogens tot ontwikkeling gekomen die maken dat het ver boven het dier staat. Deze nieuwe vermogens zijn voornamelijk een primitief gevoel, dat een sterke egoïstische begeerte voortbrengt, en intelligentie, die de mens in staat stelt om wegen te vinden om zijn egoïstische begeerten te bevredigen. Daarom is de aardse mens qua kennis en kunde hemelhoog boven het dier verheven, als het gaat om het ontplooiën van de dierlijke aard. Tot de nieuwe vermogens behoort ook het religieuze instinct. Dit veroorzaakte geleidelijk aan het geloof in een voorzienigheid, in goden en duivels om ten slotte het geloof in één ware God voort te brengen. Deze gehele religieuze kant werd echter in werkelijkheid vorm gegeven in het licht van de dierlijke mentaliteit. God werd door de mensen in meer of mindere mate naar hun eigen beeld, dat wil zeggen naar het beeld van het dier gevormd. Deze God wreekte zich en strafte ‘zondaren’. Deze God leefde zelfs in zekere zin in oorlog met een andere kosmische grootmacht, namelijk de duivel.

Het vermogen van het dier om zich te camoufleren en het vermogen van de mens daartoe. Wat is de zakenwereld met zijn enorme reclames anders dan geniale camouflage?

De groeiende intelligentie heeft allang een grote afvalligheid van het geloof in en het aanbidden van deze God bewerkstelligd en doet dat nog steeds. Deze afvalligen kennen we onder het begrip ‘materialisten’. Zij geloven niet in een God. Ze zoeken alleen realistische kennis. De kosmische kennis of wetenschap kan echter niet door enkel rationeel onderzoek verkregen worden maar alleen met behulp van het intuïtievermogen. Dat is bij hen nog niet tot ontwikkeling gekomen. Daarom kunnen deze mensen niet anders dan goddeloos zijn. Met behulp van hun intelligentie hebben ze de mensen echter een buitengewoon grote heerschappij over de materie gegeven. Omdat ze, zoals we in het voorgaande gezien hebben, nog in een groot mentaal gebied dierlijk zijn, hebben ze hun grote materiële kennis en kunde in dienst van hun dierlijke mentaliteit gesteld.

De mensen hebben hun vermogen om te doden en te vernietigen verveelvuldigd. Wat zijn de pijl en boog uit de prehistorie vergeleken met de atoom- en waterstofbommen van de twintigste eeuw? Wat is de natuurlijke camouflage van de dieren vergeleken met de camouflage die de mensen met hun intelligentie in de door de zakenwereld bezoedelde oceanen van zwendel en bedrog aangebracht hebben, maar die ze met fantastische reclames in films en op posters en prachtige kleurenfoto’s bijna als het toppunt van liefde tegenover hun klanten uitgeschreeuwd hebben?

Wat is het geldwezen? Is het niet van in oorsprong een natuurlijk ruilmiddel te zijn geweest een afschrikkend middel geworden, waarmee de slimme de minder slimme volledig kan uitbuiten en kan ruïneren en tot zelfmoord brengen? Is het niet een middel voor de slimme om in allerhoogste mate een heerlijk leventje te leiden ten koste van anderen, en om geen echt werk te hoeven doen? Is het geen middel waarmee miljoenen mensen een bestaan in overdadige luxe leiden zonder ook maar enige nuttige arbeid voor de mensheid te verrichten?

Denkt u dat het menselijke gevoelens of gedachtesoorten zijn

die hen in zo'n grote mate in het bijgeloof laten leven dat we niet kunnen leven zonder vlees te moeten eten?

Denkt u ook dat het een menselijke trek is die mensen miljoenen en nog eens miljoenen dieren laat fokken om ze naar slachterijen te brengen, alleen om geld aan de terechtstelling van deze wezens te verdienen?

Denkt u dat het een menselijke trek is die de mensen zo veel bontfokkerijen laat bouwen om daar dieren in gevangenschap op te fokken alleen maar om al dat geld te verdienen dat argeloze mensen dolgraag voor het bont van deze jonge dieren willen geven om aan de eisen van een dwaze modegril mee te kunnen doen? Waarlijk, deze mensen 'stormen plaatsen binnen die engelen schromen te betreden' (naar Alexander Pope: *Essay on Criticism*: 'Fools rush in where angels fear to tread').

Het is voor de mens geen levensvoorwaarde om het vlees van andere dierlijke wezens te eten, en het is ook geen levensvoorwaarde om zich in bont te hullen en daarmee de moord op dieren te veroorzaken

Het is absoluut geen levensvoorwaarde voor de mensen om dierlijk voedsel te eten, integendeel. Hoe verder ontwikkeld de mens is, hoe ongezonder en meer ziekteverwekkend dit voedsel voor hem is. Het is beslist ook helemaal geen levensvoorwaarde om in dierlijk bont te lopen, omdat er bontjassen en kleren van plantaardig materiaal gemaakt kunnen worden, die minstens net zo mooi zijn en hetzelfde nut kunnen hebben. Waarom zich 'dierlijk' kleden als de mogelijkheid om zich 'menselijk' te kleden zo eenvoudig te realiseren is? Waarom met dierlijke driften te koop lopen, wanneer de menselijke trekken binnen handbereik zijn?

Waarom zich met een 'heidens' stempel vertonen, als we de naam 'christen' al dragen? Waarom met zijn gedrag handelingen verrichten die ertoe bijdragen je toekomstige lot te saboteren? Hebben de mensen al niet in twee duizend jaar de eeuwige waarheid geleerd of horen verkondigen: "Wat de mens zaait, zal hij oogsten" (Gal. 6:7)?

Het leven of het lot komt via oorzaak en gevolg tot stand

Geloof u niet dat het bovengenoemde citaat waar is? Betekent deze goddelijke zinsnede niet hetzelfde als ‘oorzaak en gevolg’? Is het niet zo dat welke handeling ook een oorzaak vormt voor een gevolg? Is het niet zo dat bepaalde oorzaken bepaalde gevolgen hebben? Je kunt iets niet zoeten met zout, en je kunt iets niet zouten met suiker.

Als oorzaak en gevolg niet zo’n onafscheidelijk principe, een eeuwige wetmatigheid, waren, hoe had de materiële wetenschap dan kunnen ontstaan? Berust die niet uitsluitend op oorzaak en gevolg? Hoe had zij de grote zegeningen kunnen scheppen die zij de mensheid geschonken heeft? Hoe had de auto kunnen ontstaan, en hoe had die kunnen rijden als er geen wet van oorzaak en gevolg was? Hoe zou een huis moeten ontstaan, en hoe zouden kleren en schoenen moeten ontstaan, zonder kennis van oorzaak en gevolg? Ja, hoe had ons eigen organisme moeten ontstaan en in stand gehouden moeten worden, als het niet berustte op oorzaak en gevolg? Berust de gehele natuur juist niet op oorzaak en gevolg, zaaien en oogsten? Waarom zou de handelwijze van de mensheid, haar zaaien en oogsten, een uitzondering vormen? Zien we daar in het dagelijks leven van de mensen niet juist de bevestiging van? Worden daar niet veel liefdeloze handelingen gezaaid, en worden er niet in overeenkomstige mate liefdeloze handelingen ervaren? Worden er niet vele, vele oorzaken geschapen voor ziektes, en liggen de ziekenhuizen niet vol zieke mensen? Zijn artsen en verpleegsters niet constant in de weer om hen te helpen? Bestaat er werkeloosheid binnen deze sector van het menselijke bestaan? Leven de mensen tegenwoordig niet juist met angst voor een volgende oorlog? Hoe kan die oorlog uitbreken, als de mensen er niet de oorzaak voor scheppen? Hoe moeten verdriet en zorgen ontstaan, als de mensen er de oorzaken niet voor scheppen? Hoe moeten armoede, nood en ellende ontstaan, als de mensen de oorzaak ervan niet zouden scheppen? Hoe zou een goed of slecht lot kunnen ontstaan zonder oorzaak? Niets ontstaat zonder oorzaak.

Waarom de aardse mensen nu in de door Christus voorspelde dag des oordeels leven

Wat is dan de oorzaak van het duistere tijdperk waarin de mensen nu leven, en van het dalende beschavingspeil, dat voor ons zo duidelijk zichtbaar is in het dagelijkse gedrag van de mensen?

De enige oorzaak ervan is enkel en alleen dat de mensheid in een toestand leeft waarin het religieuze instinct, dat de gedachtegang van de mensen op een liefdevolle God gericht moest houden, gedegeneerd is en zijn macht verloren heeft. De intelligentie, die een 'menselijk' vermogen is, is in combinatie met de nog zeer aanzienlijke dierlijke aanleg in de mensen de dominerende of sturende kant in de mens geworden. Het intelligentievermogen is een neutraal vermogen. Het wordt geleid en gestuurd door de andere mentale vermogens van de mens. Is iemand als mens nog heel primitief en dierlijk, dan gebruikt hij zijn intelligentie om zijn primitieve, egoïstische begeerten te bevredigen. Is hij een zeer ontwikkeld humaan mens, dan gebruikt hij zijn intelligentie om zijn onzelfzuchtige wensen, dat wil zeggen zijn wensen om een zegen voor zijn omgeving te zijn, te bevredigen.

De ontwikkeling van het humane vermogen is echter bij de mensen op aarde nog niet zo ver gevorderd dat deze in combinatie met het intelligentievermogen de leiding gekregen heeft. De mens draagt daarom nog niet zozeer het stempel van humaniteit of naastenliefde als wel dat van een geïntellectualiseerde dierlijke aanleg. Daarom is de wereld van nu een vervulling van de voorspelling van Christus van de dag des oordeels (Matth. 24:1-51), die zou komen en waarin de duisternis of de duivel uit alle macht zou razen.

Duivelbewustzijn of het merkteken van het beest

De onvolmaakte aardse mens heeft weliswaar een lichaam dat, hoewel nog niet helemaal menselijk, toch zo'n volmaakt werktuig is, dat hij zich daarmee kan ontwikkelen tot hij de volmaakte 'mens naar Gods beeld' is. Zijn overgeërfde dierlijke driften beheersen hem echter zelfs in sterkere mate dan bij het eigenlijke dier het geval is.

Door het intellectualiseren van de dierlijke driften wordt de aardse mens als het ware een wezen dat ‘slechter’ is dan een dier. Hij kan zijn dierlijke driften op een zeer geniale wijze benutten en is daardoor enorm superieur aan het dier geworden. We kunnen daarom niet met recht zeggen dat hij een dier is. Zijn dierlijke vermogens overtreffen de dierlijke vermogens zoals die van oorsprong bij de dieren aanwezig zijn, duizenden en nog eens duizenden malen. De onvolmaakte mensen zijn dus nog geen ware mensen geworden, maar ze zijn ver boven het dierlijke stadium uitgegroeid. We kunnen hun bewustzijn daarom alleen maar dezelfde naam geven die de bijbel gegeven heeft aan een wezen dat symbool staat voor de culminatie van het kwaad, namelijk de naam duivel. We zullen de bewustzijnslaag van dit wezen ‘duivelbewustzijn’ noemen. Dit stadium is de zone voor het ontplooiën van de culminatie van het kwaad. Dit ontwikkelingsstadium of dit geïntellectualiseerde dierlijke bewustzijn noemt de bijbel ook het merkteken van het beest (Openb. 13:14-17). Wij noemen deze algehele tegenstelling van Gods beeld het beeld van het dier.

Wat nodig is voor de mens die zich vanuit het beeld van het dier wil ontwikkelen naar het beeld van God

Dat de aardse mensen dus min of meer onvolmaakt zijn, kunnen ze absoluut niet helpen. Het gedrag van een mens is minder een kwestie van wil dan dat het een kwestie van ontwikkeling is. Voor veel mensen is de geest gewillig, maar het vlees zwak (Matth. 26:41). Om die reden intolerant zijn tegenover mensen betekent een slecht zaad zaaien, dat men dan later zelf zal oogsten. Wanneer ik de onvolmaakte toestand van de mensen te berde gebracht heb, is dat natuurlijk niet om enig individu of welke groep wezens ook iets te verwijten, maar juist uitsluitend om U inzicht te geven in de oorzaak van de huidige lottoestand van de mensheid. Ik denk dat U blij zal zijn dat ik de dingen juist heb gezegd zoals ze zijn en niet iets onder stoelen of banken gestoken heb. Voor degene die werkelijk zelf aan zijn eigen ontwikkeling wil werken, is het beslist noodzakelijk dat hij de dingen onder ogen ziet, en ze precies gaat zien zoals ze zijn. Hij moet dus begrijpen dat de onvolmaakte mens als onvolmaakt levend wezen min of meer naar het

beeld van het dier is. En dit beeld moet hij juist bestrijden. Zonder het te bestrijden kan hij niet naar Gods beeld worden.

Wat onder Gods beeld verstaan wordt

Wat is dan Gods beeld? Gods beeld is de mens die God boven alle dingen liefheeft en zijn naaste als zichzelf en daarmee de gehele wet van het leven vervult (Matth. 22: 37-49). Gods beeld is de mens die niet kwaad kan worden, niet jaloers kan worden, niet kan haten en vervolgen, maar die iedere mens, wat voor onbehagen deze hem ook heeft aangedaan, vergeeft. Gods beeld is het bewustzijn en het gedrag dat geheel en al van elke dierlijke drift bevrijd is. Gods beeld is het wezen, dat als een zon alle wezens om zich heen met een culminerende liefde verlicht, verwarmt en leven schenkt. Dat is dus Gods doel en bedoeling met elk levend wezen. Waarom dan niet zo snel mogelijk plaats maken voor God om zijn beeld in onze hersenen en ons hart in te voeren door de fysieke en het leven saboterende driften oftewel het beeld van het dier uit ons gedrag te helpen verwijderen?

Uit het Deense boekje nr. 18: *'Dyrets billede' og 'Guds billede'*.

ALF LUNDBECK
fabrikant

Ik wil graag iets vertellen over mijn eerste ontmoeting met Martinus. Die vond plaats in de herfst van 1928, toen ik 24 was. Ik ben altijd, net zoals vele anderen, geïnteresseerd geweest in occultisme; ik heb een beetje geroken aan onder andere spiritisme, theosofie, antroposofie en boeddhisme. Ik heb mijzelf echter nooit gezien als expert of deskundige op geesteswetenschappelijk gebied. Mijn zoeken naar de echte waarheid resulteerde er feitelijk slechts in, dat ik in de war raakte en maar over één ding zeker was, namelijk dat er meer tussen hemel en aarde was dan je op het eerste gezicht zou denken.

In de herfst van 1928 kreeg mijn moeder, mevrouw Nicoline Lundbeck, die zeer in antroposofie geïnteresseerd was, een uitnodiging van een van haar vriendinnen - mevrouw Gregersen - om op een avond samen met mijn zuster en mij langs te komen.

In de uitnodiging werd vermeld dat we een aantal uitzonderlijke lichtbeelden¹ te zien zouden krijgen 'over dingen die nooit eerder op aarde getoond waren'. Zo'n uitnodiging prikkelt natuurlijk je nieuwsgierigheid, maar omdat het de enige informatie was die we konden krijgen, zat er niets anders op dan gespannen uit te zien naar wat er achter die woorden lag. We gokten op foto's van geesten of iets dergelijks.

Voetnoot: In die tijd bestonden er nog geen dia's. De afbeeldingen werden door Martinus op glasplaten geschilderd.

De avond brak aan en we gingen naar de flat van mevrouw Gregersen, Lykkesholms Allé 7A.

Behalve mijn moeder, mijn zuster en mij waren 6 à 7 andere geïnteresseerden aanwezig. Ik kende geen van hen, maar kreeg later te horen dat de meesten antroposofen waren, dus aanhangers van de leer van Rudolf Steiner.

Mevrouw Gregersen stelde ons aan de heer Martinus voor, die de lichtbeelden zou vertonen en uitleggen, die hijzelf getekend en gekleurd had.

Het was een beetje krap met zitplaatsen voor iedereen; het vond namelijk plaats in een gewone eetkamer. Ik hielp Martinus bij het opstellen van zijn lichtbeeldenapparaat; we zetten het op de tafel, maar die was te laag, zodat we nog een doos en een paar dikke boeken nodig hadden. Toen lieten we het licht op de muur schijnen, waarop ik toen met punaises een wit laken vastmaakte. Dat ging heel goed. De afstand tot het doek was ongeveer 4 meter, meer was niet mogelijk. De lichtbeelden werden een meter in het vierkant en daar was Martinus tevreden mee.

Toen begon hij zijn lezing. Hij had die ‘de grote, kosmische wereldanalyses’ genoemd.

Het was de eerste en op dat tijdstip enige serie lichtbeelden die Martinus af had. Beeld na beeld gleed over het doek, terwijl hij verklaarde wat de tekeningen en de kleuren betekenden.

Wij volgden gespannen hoe de ontwikkeling logisch en zeker voortschrijdt door het mineralenrijk, plantenrijk, dierenrijk (waarin wij ons bevinden) en verder door het mensenrijk, het wijsheidsrijk, de goddelijke wereld en nog verder, gedreven door oorzaken die het resultaat waren van gevolgen, die weer het resultaat waren van oorzaken enzovoorts. Nooit begonnen en nooit in der eeuwigheid ophoudend.

Het is moeilijk om mijn gevoelens te beschrijven, die ik tijdens de lezing had. Ik had alleen het gevoel alsof ik helemaal openstond. Ik liet de stralende lichtbeelden in mijn bewustzijn binnenglijden als een stroom van tot nu toe onvermoede onmetelijke kennis. De symbolen brandden zich vast in mijn bewustzijn. Ik had niet de geringste twijfel aan de juistheid of waarheid van deze analyses; alles was logisch en vanzelfsprekend.

Het was duidelijk dat Martinus nog niet zoveel routine had in het geven van lezingen; soms leek hij wat onzeker in het formuleren van zijn zinnen.

Ik schonk echter geen aandacht aan de woorden of hun vorm, dat was niet het belangrijkste; ik schonk alleen aandacht aan de zin en de betekenis.

Omdat de lezing na iets meer dan een uur klaar was, zei Martinus, dat als iemand van de aanwezigen hem vragen wilde stellen, hij die graag wilde beantwoorden. Ik herinner me de eerste vraag. Een van de gasten wilde weten of dieren een ziel hadden. Deze vraag beantwoordde Martinus bevestigend en hij onderbouwde zijn antwoord.

De aanwezige antroposofen kwamen met een stel meer of minder spitsvondige vragen, maar ik herinner me alleen dat ze op een hautaine en betweterige toon gesteld werden.

Tussen haakjes, Rudolf Steiner heeft in een van zijn geschriften voorspeld dat er juist in dit decennium in Denemarken een nieuwe wereldleraar zou opstaan. Maar hier moeten we de waarheid inzien van de oude woorden “dat de eersten de laatsten zullen zijn” (naar Matth. 20:18).

Tijdens een korte pauze vroeg mijn moeder aan Martinus: “Bent u de leraar die we verwachten en die komen zal om de mensen te leiden?”

Je kon zien hoe het gezicht van Martinus oplichtte, en hij antwoordde zonder zich te bedenken: “Ja, dat ben ik!”

Later vertelde hij ons dat de vraag van mijn moeder en haar vriendelijke optreden hem zo hadden gestimuleerd dat hij het liefst de hele lezing herhaald had.

De uitgenodigde antroposofen hadden door hun deels onvriendelijke en deels negatieve houding Martinus namelijk afgeremd, zodat hij zich niet zo kon ontplooien als hij graag gewild had, waardoor zijn lezing een beetje krampachtig was geworden. Hij had het op het laatst opgegeven om weerklank voor zijn gezichtspunten bij de aanwezigen te vinden.

Omdat Martinus en de anderen hun discussie voortzetten en geen aanstalten maakten op te houden, ook al was het laat geworden, vertrokken mijn moeder, zuster en ik stilletjes om niet te laat te komen

voor de laatste tram.

We waren alle drie diep onder de indruk van wat we beleefd hadden. Mijn moeder zei meerdere malen: “Stel je voor, dat we nu de nieuwe wereldleraar al gezien en gehoord hebben en begrepen hebben dat hij het is, nog voor hij bij het grote publiek bekend is. Ik heb altijd gewild dat ik hem zou ontmoeten. Ik had echter niet verwacht, dat ik het geluk zou hebben hem nu al van zo nabij te leren kennen!”

Ik moet zeggen dat ik de dagen daarop als het ware op een hoger niveau zweefde. Ik kon nauwelijks mijn oude, normale houding hervinden. Ik zag de wereld en het bestaan vanuit een totaal ander perspectief dan vroeger.

Nu zag ik dat er orde heerste in het wereldplan, dat het ‘kwaad’ niet bestond en dat alles rechtvaardig en doelmatig was.

Wat ik die onvergetelijke avond beleefd had, kwam me helemaal sprookjesachtig en bijna onwerkelijk voor; het overtrof alles wat ik me in mijn fantasie had kunnen voorstellen. Geen wonder dat ik helemaal veranderd was.

Mijn moeder bedankte mevrouw Gregersen voor de fijne en interessante avond en gaf te kennen dat zij Martinus heel graag nog eens wilde ontmoeten, als dat geregeld zou kunnen worden.

Daarom nodigde mevrouw Gregersen Martinus kort daarna uit voor de lunch bij haar thuis, en mijn moeder werd ook uitgenodigd.

Ikzelf en mijn zuster moesten werken en konden niet komen. Op die manier kreeg mijn moeder dus de gelegenheid om meer in de privé-sfeer een hele middag met Martinus samen te zijn. Tijdens hun zeer interessante gesprek kwam de financiële situatie van Martinus ook ter sprake. Hij vertelde toen dat hij sinds hij zeven jaar geleden de ‘vuurdoop’ of ‘inwijding’ had ondergaan - waardoor hij zijn kosmische zintuigen kon gebruiken - ondersteund was door zijn goede kennis Lars P. Larsen, die zijn naam later veranderde in Lars Nibelvang. Nibelvang was musicus en sterk geïnteresseerd in geesteswetenschap. Op grond van de slechte tijden was hij echter werkeloos geworden en kon hij Martinus niet langer ondersteunen.

Daarna had een van Nibelvangs vrienden, tandarts Palle Ivert in Hil-

lerød, een tijdlang de ondersteuning overgenomen. Maar nu had ook hij zich genoodzaakt gezien om met zijn contante bijdragen te stoppen, waardoor Martinus op dit moment helemaal geen bestaansmiddelen had.

Hij was een poosje geleden in contact gekomen met Bernard Løw, die voorzitter was van de Deense afdeling van de Antroposofische Vereniging.

Martinus had zijn lichtbeelden bij Løw thuis in Ordrup vertoond, waarbij een aantal antroposofen aanwezig was geweest. Løw en zijn vrouw waren meteen geweldig geïnteresseerd, maar dat kon van de overige aanwezigen niet gezegd worden.

Løw had zich de moeilijke financiële situatie van Martinus echter niet gerealiseerd, zodat Martinus niet wilde rekenen op enige steun van die kant. Daardoor was hij er zo langzamerhand over gaan denken een baantje te zoeken, en hij wilde dan proberen om in zijn vrije tijd verder aan zijn taak te werken.

Mijn moeder had echter meteen het besluit genomen dat zij Martinus uit zijn financiële moeilijkheden wilde helpen. Toen ik 's avonds thuis kwam van mijn werk, vroeg ze mij of ik wilde helpen om een oplossing te vinden, zodat Martinus rust kon krijgen voor zijn geestelijke arbeid. Ik antwoordde meteen, dat we dit moesten oplossen.

Onze eigen financiële situatie was overigens niet bijzonder rooskleurig. Mijn moeder had een klein inkomen omdat zij de verzorging van twee zwakzinnige meisjes op zich had genomen, en mijn eigen inkomsten als boekhouder op een fabriek waren ook tamelijk bescheiden. We waren het er echter over eens, dat wilde de hulp van enige betekenis voor Martinus zijn, dan zou deze zo moeten zijn dat zij als een vast maandelijks bedrag kwam, waarop hij kon rekenen en waarvan hij kon bestaan.

Mijn moeder was eigenlijk een beetje bang dat Martinus ons aanbod niet zou willen aannemen, omdat hij ons amper kende. Het lukte haar om snel een nieuwe ontmoeting met Martinus thuis bij mevrouw Gregersen te regelen. Zij kende geen rust, voordat zij hem ons

besluit had meegedeeld.

Martinus straalde van blijdschap over ons aanbod en nam het uiterst dankbaar van ons aan. Het was werkelijk niet nodig geweest om bang te zijn voor een afwijzing.

Nu zou Martinus rust krijgen voor zijn werk en hoefde hij er niet langer over te piekeren waar het geld voor de dag van morgen vandaan moest komen. Hij wilde echter graag dat onze bijdrage beschouwd zou worden als een lening, die terugbetaald zou worden zodra hij de middelen daartoe kreeg. Hij dacht dat hij spoedig in het openbaar zou optreden en dan zou het vast snel voorbij zijn met zijn financiële problemen.

Dat was echter niet onze bedoeling. Het geld moest beschouwd worden als een geschenk en niet als een lening. We wilden niet dat Martinus ons iets schuldig zou zijn.

Martinus stemde hiermee in, en hij vertelde ons later dat hij er op dat moment financieel zo slecht voor stond, dat hij genoodzaakt zou zijn geweest zich tot de armenzorg te wenden, als wij niet met ons aanbod over steun gekomen waren.

Er was toen niet zoiets als een bijstandskantoor.

Enige tijd later kregen we een uitnodiging van Martinus om op een avond bij hem op bezoek te komen in zijn logies, Pile Allé 7H. Het was een zolderkamertje. Het was een gedeelte van een vroegere tweekamerwoning en spaarzaam gemeubileerd: een divan, een klerenkast, een tafeltje, een paar stoelen en een kachel.

In een hoek stond een radio, die hij eens gekregen had. Omdat hij veel van muziek hield, werd de radio vlijtig gebruikt.

Zijn tafel, die midden in de kamer stond, gebruikte hij als teken tafel als hij zijn symbolen tekende en kleurde. Deze was zo klein, dat hij onder het tekenwerk het papier meerdere keren moest verplaatsen, omdat het over de rand van de tafel uitstak.

Op dit tafeltje was de gehele eerste serie tekeningen - de symbolen over de grote kosmische wereldanalyses - gemaakt.

Wat een merkwaardige gedachte, dat deze prachtige symbolen - die gedurende duizenden jaren hun stempel op de ontwikkeling van de aarde en van de mensheid zullen drukken - ontstaan zijn in zo'n

onaanzienlijk hokje, dat van een uiterste bescheidenheid en eenvoud getuigde.

Een van de stoelen was een rieten stoel, die zijn eigen geschiedenis had. In deze stoel had Martinus zijn ‘inwijding’ of ‘vuurdoop’ beleefd, toen hij enkele jaren daarvoor in een ander kamertje op Jagtvej woonde. We zagen ook de schrijfmachine waarmee Martinus de eerste manuscripten van *Livets Bog* geschreven had.

Zowel de rieten stoel als de schrijfmachine zouden bewaard moeten blijven voor het nageslacht.

Omdat gewoon schrijfmachinepapier te duur was voor Martinus, gebruikte hij wit pakpapier voor zijn manuscripten.

Je kon duidelijk merken hoe precair de financiën van Martinus waren, maar hij klaagde nooit. Hij zei juist: “Er zijn er zoveel, die het veel slechter hebben dan ik. Ook al kan ik niet in overvloed leven, toch ontbreekt het mij aan de andere kant niet aan het meest noodzakelijke voor mijn levensonderhoud!”

Er hingen enkele schilderijen aan de muur die Martinus zelf geschilderd had. Ook hingen er een paar wandborden, gewone borden die hij zelf gedecoreerd had. De slechtsten waren overgebleven, want de besten had hij weggegeven.

Om de etenslucht van de overige bewoners, die de kamer binnendrong, te verdrijven, had hij een paar wierookstokjes aangestoken.

Martinus had zes gasten uitgenodigd: mevrouw Gregersen, mevrouw Olufsberg, mevrouw Gjørlev, mijn moeder, mijn zuster en ik.

We zouden een serie geheel nieuwe symbolen te zien krijgen, die hij net voltooid had en ‘de vorming van het lot’ genoemd had.

En opnieuw ging het ons duizelen door deze symbolen.

“Kijk”, zei Martinus, “elk levend wezen zendt iedere dag een reusachtige hoeveelheid energie het wereldruim in. Iedere handeling, iedere gedachte is een energiecombinatie. Omdat de rechte lijn niet bestaat, moet de energie vroeg of laat naar haar oorsprong terugkeren en zij zal zich dan met een overeenkomstige werking ontladen.

Deze energieën vormen dientengevolge een onmetelijke ‘energiebol’, die zo groot is dat de diameter ervan in lichtjaren geme-

ten moet worden, en er diverse zonnestelsels in ondergebracht kunnen worden!”

Deze verklaring van symbool nr. 16: het ‘eeuwigheidslichaam’, zette zich zo krachtig in mijn bewustzijn vast, dat ik haar tot op de dag van vandaag in mijn herinnering heb staan, geheel onverzwakt en even fris als toen.

Na de lezing wilde Martinus zijn gasten iets aanbieden, maar omdat hij niet over de mogelijkheid beschikte om koffie of thee te zetten, had hij een paar flessen melk gekocht, die hij in bierglazen schonk en ons aanbood. Een gewezen medewerker van een zuivelfabriek verloor zich natuurlijk niet.

Na deze melkorgie zagen we nog enkele lichtbeelden van de geboortestreek van Martinus in Vendsyssel (Noord-Jutland) en een paar astronomische afbeeldingen.

Martinus was namelijk ook erg in astronomie geïnteresseerd. Toen we van deze interessante avond thuis kwamen zei mijn moeder: “We kunnen het gewoon niet maken dat Martinus in zo’n bescheiden en benarde omgeving moet wonen en werken. Het moet ook erg vervelend zijn om zo dicht bovenop andere mensen te wonen dat je hun etensluchtjes en vleesstank direct in je neus krijgt, en dat alles wat er gezegd wordt door de dunne deur heen gehoord kan worden!”

In de daaropvolgende tijd bezocht Martinus ons regelmatig in ons huis in Søborg, en mijn moeder vertelde hem dat zij zou proberen een geschiktere woning voor hem te vinden.

Martinus antwoordde, dat hij zich tot nu toe heel goed gered had en tevreden met zijn kamertje was geweest, maar het zou natuurlijk fijn zijn als hij wat meer ruimte zou kunnen krijgen. Dat zou zijn werk ook aanmerkelijk verlichten.

Het zou ook prettig zijn als hij zijn eigen keuken zou krijgen, zodat hij zelf zijn eten kon koken. Dat kon hij best zelf, omdat hij niet veeleisend was en hij altijd het liefst heel eenvoudige maaltijden had.

Maar hij was bang voor een hoge huur.

Wij zeiden echter tegen hem dat hij zich daar geen zorgen over hoefde te maken. Het probleem van de huur zouden wij wel oplossen.

We waren het er dus over eens geworden Martinus een betere

woning te bezorgen, liefst een tweekamerwoning.

De woning van mevrouw Gregersen lag aan de Lykkesholms Allé in een groot wooncomplex, waar soms een woning vrijkwam. Binnen een maand was de zaak geregeld en kon Martinus een aangename woning betrekken, waarin hij zich prettig voelde na de krappe tijden en de kleine woning waarin hij tot nu toe geleefd had.

Als laatste werd hij van top tot teen in nieuwe kleren gestoken, omdat zijn oude kleren langzamerhand een beetje versleten waren.

Nu hadden we onze bescheiden bijdrage geleverd om Martinus een werkruimte te bezorgen waar hij in rust kon werken. We hadden hem geholpen met zijn fysieke problemen, zodat hij zich kon wijden aan zijn eigenlijke werk: het schrijven van *Livets Bog*, dat meerdere (7) dikke delen zou gaan omvatten.

Ik heb nu wat verteld over de eerste fase van onze jarenlange vriendschap met Martinus; over zijn eerste krappe tijd, voordat hij in het openbaar ging optreden.

Nu is dat allemaal geschiedenis, waar je op kunt terugkijken en je misschien een beetje over kunt verwonderen.

Er is echter één ding dat ik als bijzonder belangrijk wil benadrukken. Die mensen die Martinus zelf zijn symbolen hebben zien en horen verklaren, hebben in werkelijkheid beleefd zich in het centrum van één van de grootste gebeurtenissen van de wereldgeschiedenis te bevinden.

Misschien is dat al degenen die de werken van Martinus bestuderen, nog niet duidelijk geworden, maar het zijn feiten waar latere geslachten hen om zullen benijden.

Twintig jaar nadat mevrouw Lundbeck haar welwillende hulp en steun aan Martinus geboden had, overleed zij. Het was mei 1948, en Martinus schreef toen de volgende necrologie in het maandblad KOSMOS: “Op zaterdag 22 mei stierf redactrice mevrouw Lundbeck, en daarmee is weer een lieve en jarenlange trouwe vriend van mijn zaak overgegaan naar het psychische vlak.

Mevrouw Lundbeck en haar twee kinderen, haar zoon Alf en

Charlotte Olufsberg

Nicoline Lundbeck

haar dochter Karen, kwamen in 1928 in contact met mijn werk. Zij hebben met hun begrip en liefde mijn werk, dat in dienst van de mensheid staat, een behoorlijk stuk op weg geholpen naar zijn grote doel.

Naast de onzelfzuchtige bijdrage van de familie Lundbeck, bracht mevrouw Lundbeck ook een gezellige en blijde sfeer tijdens een wekelijkse bijeenkomst thuis in hun villa aan het mooie Utterslev Mose. Dankzij de grote gastvrijheid van mevrouw Lundbeck hebben deze bijeenkomsten rond mijn analyses bij mij en de overige deelnemers een onvergetelijke herinnering achtergelaten.

Deze gezellige avonden zijn nu echter allang voorbij. Bergen aan taken stapelden zich op en eisten hun oplossing. De privé-bijeenkomsten moesten ophouden ten gunste van lezingen, studiegroepen, het uitgeven van tijdschriften en boeken, het opbouwen van Kosmos Ferieby (Kosmos Vakantiecentrum) met alles wat daarbij hoort: voordrachtszaal, tuinderij, pension enzovoorts, naast het blijven schrijven aan mijn hoofdwerk *Livets Bog*.

Maar dat mijn zaak zodoende heeft kunnen groeien, en mijn missie zo goed heeft kunnen slagen als nu het geval is, dat is uitsluitend te danken aan mensen die zoals de familie Lundbeck begrip en liefde voor het uitvoeren van mijn missie getoond hebben. Daarom zal de naam Lundbeck onvermijdelijk verbonden blijven met de reeks stralende herinneringen aan die mannen en vrouwen in de geschiede-

nis van mijn zaak, die mijn missie begrepen hebben en daarom een muur van liefde om haar geboorte optrokken hebben.”

Mevrouw Charlotte Olufsberg en mevrouw Nicoline Lundbeck waren vriendinnen en beiden leerden het werk van Martinus al in 1928 kennen.

Op dat tijdstip had Martinus nog geen enkele lezing gegeven en geen enkel boek geschreven.

De beide dames werden echter, ieder op haar eigen manier, onontbeerlijke steunpilaren voor Martinus in de eerste moeilijke jaren. Toen mevrouw Olufsberg in juni 1955 stierf, schreef Martinus enkele mooie woorden om haar te gedenken, waarvan ik de volgende wil vermelden:

“Zij was degene die in bijzondere mate de bouw van de eerste zomerhuisjes in Kosmos Ferieby in 1934 mogelijk maakte.

Dankzij haar welwillende financiële steun kon meteen met de bouw begonnen worden, waardoor het mogelijk werd in 1935 het eerste seizoen van het vakantiecentrum te openen.

Als honderden vrienden van de zaak nu door de jaren heen, de ene zomer na de andere, stralende herinneringen hebben aan heerlijke vakanties samen met gelijkgezinde, ontwikkelde mensen, en aan lezingen en onderwijs in de hoogste analyses van het leven, dan komt een groot deel van de eer daarvoor Charlotte Olufsberg toe.”

Copyright: Martinus Instituut Kopenhagen Denemarken	Stichting Martinus Centrum Groot Hertoginnelaan 67 2517 ED Den Haag
Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.	Telefoon: 070 - 427 14 97 070 - 360 96 32
Redactie: G. Oude Groen A. Stroobant W. Klusman	Postbank rek.nr.: 266 46 92 info@martinuscentrum.nl
Prijs: voor 4 nummers per jaar € 17.50 Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.	www.hetderdetestament.nl Kamer van Koophandel 41154618